

LINIJOM VEĆEG OTPORA (iluzija Grosglokner)

- Dobrica Dabović -

Kao član PD "Vrbica" Velika Plana u periodu od 23.-26. septembra ove godine učestvovao sam u akciji PAK "Celtis" Sombor Grossglockner 3798 mnv – Austrija 2010. Akcija je bila u godišnjem planu navedenog društva a kao vodja puta i vodja uspona imenovan je član tog društva Hoselito Bite. Najava akcije je izledala veoma ozbiljno: bila je u godišnjem planu društva usvojenom od strane Upravnog odbora; najavljivana je "sa ponosom"; program je relativno ozbiljno napisan sa opisom rute, potrebnom opremom... Isto tako, vodja uspona je bio iskusan planinar koji je učestvovao u ekspedicijama na Mont Everest i K2... Sve me je to navelo da se prijavim za akciju, smatrajući da se radi o veoma organizovanom poduhvatu.

Kretalo se iz Sombora u četvrtak 23. septembra oko 18 časova.

Vodja puta i uspona Hoselito Bite došao je na mesto polaska rentiranim kombijem sa namerom da on sam cele noći vozi do podnožja Grosgloknera. U programu je bilo da ćemo putovati preko Osijeka, a zatim izaći na auto-put pa preko Zagreba i Ljubljane doći na polazno mesto uspona. Vozač (vodja ...) prilikom vožnje nije imao nikakvu kartu niti jasnu ideju kuda treba voziti, a nije prihvatao savete drugih; imao je samo auto-GPS uredjaj na koga se isključivo oslanjao. To je prouzrokovalo da nakon prelaska granice sa Hrvatskom, umesto da idemo auto-putem kako je planirano, prvo predjemo u Madjarsku, po kojoj smo išli sporednim i lošim putevima, a zatim opet predjemo u Hrvatsku ... Na jednoj granici su nas vratili sa objašnjenjem da nikako ne idemo tim putem jer taj put nikako ne vodi u Austriju?! Išli smo i preko Slovenije. Oko 8 časova ujutru, nakon 14 sati vožnje stigli smo u podnožje Grosgloknera do lokacije Franz-Josefs-Hoehe, gde smo parkirali kombi.

Bilo kako bilo, nas osmoro, na uspon smo krenuli od Franz-Josefs-Hoehe (oko 2300 mnv), spustili se na glečcer Pasterze (oko 2100 mnv), cilj je bio ići do doma Erzherzog-Johann hut (3454mnv) stazom via normale. Medjutim, umesto da nakon stenovitog dela negde od 2700 mnv kada se stupa na lednik odemo levo i levom ivicom lednika izadjemo na greben koji bi nas odveo do doma, mi smo na zahtev vodje uspona krenuli direktno ka grebenu. Iako se radi o nagibu na pojedinim delovima i 50-60 stepeni, formirane su dve ledničke naveze !!?? sa po četvoro ljudi. Za vodju moje naveze odredjen je momak koji me je prethodno pitao kako se pravi lednička naveza i koliko sam saznao od drugih koji ga poznaju – skoro da nema iskustva u planinama preko 2000 m, a kamoli u zimskim usponima na vrhove preko 3000 m sa upotrebom tehničke opreme. Treba napomenuti i da su nam rančevi bili teški oko 20 kg. Prilikom uspona sneg je bio dubine do 5 cm a ispod je bio led tj. mogli smo se zadržavati na stazi samo vrhovima dereza i šiljatim delom glave cepina. Cepin nije bilo moguće zabiti dublje od santimetar dva. Dakle, na takvoj strmini gde je bilo jako teško održati se pri svakom koraku, nas četvoro je istovremeno hodalo u ledničkoj navezi kao da se radi o ravnom terenu?! Tu je jedino razumno bilo da jedan drugog obezbeđujemo i da istovremeno samo jedan penje dok ga drugi obezbeđuju; naravno, ne u četvornoj navezi. Samo, u tim uslovima kada je nemoguće napraviti samoosiguranje jer nemaš ni lednog ni snežnog klina (mada, snežni klin tu ne bi imao nikakvu funkciju), ne bi imalo nikakvu svrhu to pseudo obezbeđene partnera dok penje. Očekivao sam da svakog trenutka neko od mojih iz naveze otklizi i sve nas povuče sa sobom! I sam sam jednom ili dva puta skliznuo, ali srećom odmah sam se zaustavio uz pomoć cepina. Uveren sam da ne bi bilo šanse na takvom mestu da zadržim ni jednog palog a kamoli troje. Verujem da ostali nisu ni znali šta ih je snašlo. E sad, iako sam bio svestan o čemu se radi i kakav je rizik, zašto sam i dalje na to pristajao i nastavljao da hodam?! Jedino objašnjenje koje mi pada na pamet jeste da je osećanje stida tj. bojazni da se ne iskažeš kao kukavica u tim trenucima bilo mnogo jače od racionalnog razmišljanja?! Nas četvoro je tu deonicu od nekih 100-200 visinskih metara prošlo i došli smo do nešto blažeg mesta pored stena.

Drugu navezu u kojoj je bio i Hoselito Bite još nismo videli. Onda smo začuli pozive u pomoć. Jedan momak i ja smo se malo spustili da vidimo o čemu se radi. Tada smo sreli Milana iz prve naveze koji se penjao ka nama i u velikoj panici nas obavestio da se Hoselito onesvestio, da ga drugi jedva drže, i da neko mora otići do doma po pomoć. To je zvučalo tako dramatično, da nam ništa drugo nije preostalo nego da pozovemo dom i tražimo pomoć tj. dom je pozvao jedan čovek koji je bio gore i u našoj navezi. Neko iz naveze koja se nalazila dole uputio je poziv i policiji. U međuvremenu, Hoselito se osvestio i polako počeo da penje do mesta na kome smo se mi nalazili. Uskoro su počela da nas nadleću dva helikoptera, ali je Hoselito zabranio ostalima da im mašu i traže pomoć. Inače, ja ga nisam video ali kažu da mu je u trenutku kada se onesvestio išla pena na usta i a telo se grčilo (imao je sreće što je pre nego što se onesvestio zabio bajlu u led i to ga je zadržalo da ne otliza, a nije bio navezan sa ostalima – srećom ?!).

Kada smo se svi smestili kraj stene odozdo su stigli momci iz GSS, pitali o čemu se radi i da li smo mi poslali poziv za pomoć. Nakon objašnjenja, a s obzirom da je već bilo jako kasno tj. oko 18 h, odlučili su da nas sve spuste sa planine (pešice a ne helikopterima) tj. nisu nam dozvolili da nastavimo do doma na 3400 m. (moje lično mišljenje je da neki od članova grupe ne bi bili u stanju da izadju do doma kao što su Hoselito i momak u somotskim pantalonama koji je već bio u stanju hipotermije tj. neprestano se tresao i pričao da ne oseća ruke, što znači da bi njihovo stanje sigurno ugrozilo bezbednost i ostalih članova grupe, da ne pričam da je nakon toga nastupilo i jako loše vreme.

Spuštanje je bilo jako naporno s obzirom da smo imali velike rančeve i bili već preko 12 sati u planini, a da je u međuvremenu počelo nevreme tj. snežna mećava. Prvo smo se popeli na prevoj na 3200 mnv pa se onda stazom via ferata spuštali do doma negde na 2600 mnv. Tu sam malo dobio derezom po glavi i ruci ...

E, sad, nakon spuštanja nam je policija uzela podatke adrese itd. Nikakav novac nam nisu tražili osim što smo platili večeru i piće za članove GSS (oko 300 evra); niti su nam rekli nešto u vezi sa plaćanjem ?!

I evo, mesec ipo dana od tog događaja našem Velikom Vodji je stigao račun od 7000 evra za angažovanje helikoptera, a svima ostalima po 730 evra za usluge GSS-a !

A vodja uspona – šta reći ?! svojim neodgovornim odnosom nije ugrozio samo svoj život, već i sve nas ! U najmanju ruku bi trebalo reći ljudima sa kim imaju posla i da mu više nikad ne dopuste da vodi neku akciju, pogotovo ako “onesvešćivanje” nije bilo posledica premora i pada šećera, već nečeg drugog, ozbiljnijeg ?!.

Ne može se sve u životu proći sa lako ćemo !

Da ova avantura ne ostane nepotpuna, vraćajući se kolima iz Sombora, ispred auta mi je izleteo pas; preživeo je i pobegao a procenjena šteta na autu od ovlašćenog servisa je 76.000 dinara !

Mislim stvarno, sa svim tim novcem sam mogao otići na Himalaje, a ovako ni kriv ni dužan sam prošao “kao bos po trnju” zbog ljudske neodgovornosti i gluposti !

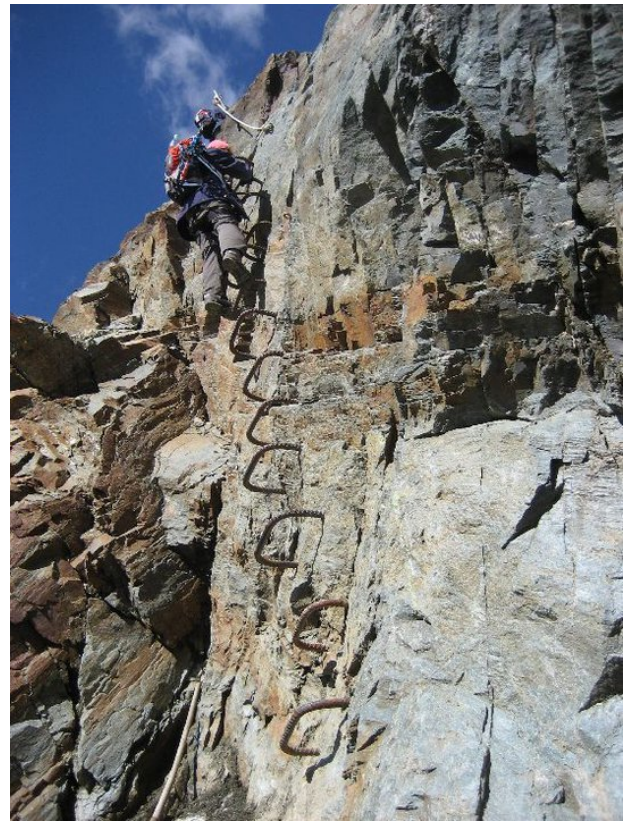
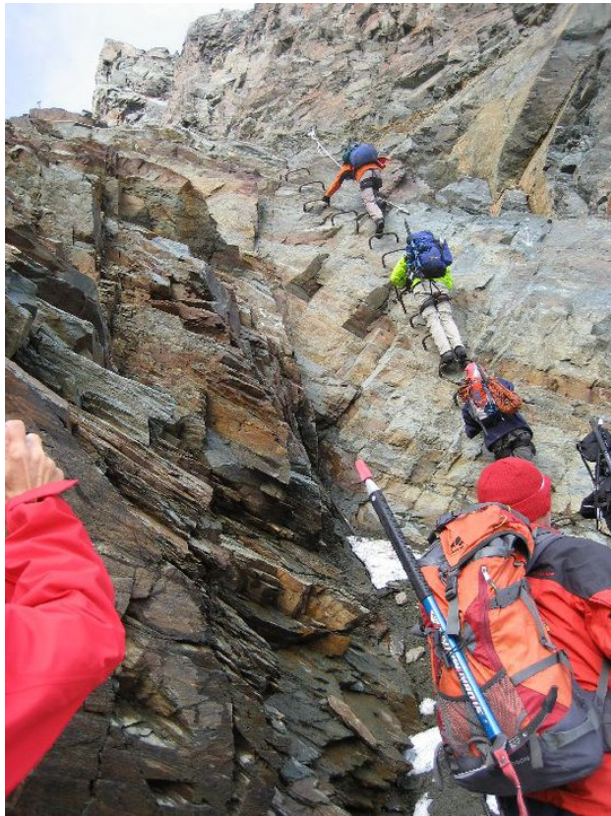
Penjanje Grosgloknera je svakako jako skupa investicija. No, barem sam sačuvao glavu ! Nije to mala stvar ! Velika je to glava ! ;-))

OVUDA JE TREBALO IĆI
(fotografija preuzeta sa sajta www.hribi.net)

OVUDA SMO SE PENJALI:

**OVUDA SMO SE SPUŠTALI, SAMO ŠTO JE TO BILO PO SNEGU, LEDU,
VEJAVICI, PO MRAKU, UMORNI I SA RANČEVIMA OD PO 20 kg**